

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa P. G.  
przeciwko (...) BANK S.A. w W.  
o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 18 września 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 9 lipca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od P. G. na rzecz (...) Bank S.A. w W. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

**1.** Wyrokiem z 9 lipca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K., oddalającego powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

**2.** Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł powód, powołując się na naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego i procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 K.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 K.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierzał w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Tak więc, nie w każdej sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest rolą Sądu

Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

4. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 K.p.c. Wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna z uwagi na naruszenie art. 378 § 1 w zw. z art. 328 i art. 391 § 1 K.p.c. Sąd drugiej instancji zaniechał bowiem rozpoznania zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art. 353<sup>1</sup> K.c. kwestionujących m.in. dopuszczalność wyposażenia pozwanego w uprawnienie do samodzielnego ustalania kursu franka szwajcarskiego, co skutkuje przyznaniem pozwanemu - bankowi dowolności w określeniu rozmiaru świadczenia kontrahenta banku - powoda. Apelacja eksponowała problem ustalenia kursu franka szwajcarskiego przez pozwanego jako postanowienia, które nie mieści się w granicach wyznaczonych przez zasadę swobody umów, wskazując, że uzależnienie postanowień umowy w zakresie rozmiaru świadczeń jednej ze strony od zdarzeń przyszłych i nieznanych w dacie jej zawierania, zależnych od woli drugiej strony, to przejaw współczesnego niewolnictwa i zaprzeczenie równości stron stosunku cywilnoprawnego oraz ekwiwalentności świadczeń. Sąd odwoławczy nie odniósł się do powyższych kwestii. Nadto Sąd Apelacyjny nie odniósł się do zarzutu naruszenia art. 98 § 1 K.p.c. i nieprawidłowego rozliczenia kosztów procesu.

5. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia określonego przepisu nie prowadzi zatem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

**6. Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi.**

Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, nie jest bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez Sąd drugiej instancji odniesienie się odrębnie do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji. Z ustanowionego w przepisie art. 378 § 1 K.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika również konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (np. wyroki Sądu Najwyższego z 15 września 2016 r., I CSK 659/15, niepubl. oraz z 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17, niepubl.). Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wykazuje - wbrew ocenie skarżącego – aby nie zawierało ono ostatecznego wyjaśnienia motywów Sądu, który odniósł się do zarzutu naruszenia art. 353<sup>1</sup> K.c., w tym rozważył czy w sprawie nie doszło do naruszenia zasady swobody umów. Samo to, że Sąd drugiej instancji nie omówił wprost wyeksponowanych w apelacji i zdaniem skarżącego istotnych kwestii równości stron stosunku cywilnoprawnego oraz ekwiwalentności świadczeń nie oznacza, że doszło do naruszenia podanych w skardze art. 378 § 1 w zw. z art. 328 i art. 391 § 1 K.p.c. w stopniu, który uzasadniałby przyjęcie wystąpienia w sprawie przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 K.p.c. Z wywodu zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku można bowiem odczytać motywy jakie kierowały Sądem Apelacyjnym przy ocenie zawartych w apelacji zarzutów.

W kwestii zarzutu naruszenia art. 98 § 1 K.p.c. i nieprawidłowego rozliczenia kosztów procesu, przypomnieć należy, że dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście zasadnej wymagane jest, aby wskazane naruszenie przepisów prawa miało wpływ na wynik sprawy. W przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 K.p.c. nie chodzi bowiem o wskazanie naruszenia prawa przez sąd *meriti*, choćby oczywiście, co dotyczy zwłaszcza uchybień w sferze prawa procesowego, lecz o to, aby wykazane uchybienia sądu skutkowały oczywiście – w przedstawionym wcześniej rozumieniu – zasadnością skargi kasacyjnej. Samo rozstrzygnięcie o kosztach procesu nie ma natomiast takiego wpływu.

7. Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> K.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

aj